

Episode 1: The Stoners

»Opfør dig pænt,« sagde min mor, dengang vi skiltes i lufthavnen for snart et år siden.

»Og gør, som der bliver sagt,« tilføjede jeg.

Vi smilede lidt akavet til hinanden, men jeg har tænkt på det lige siden. Jeg tænker på det nu, mens jeg sidder her og venter i et lille rum uden vinduer.

»Opfør dig pænt.«

»Gør, som der bliver sagt.«

Jeg gør, som der bliver sagt nu. Jeg har ikke rigtig noget valg. Og jeg opfører mig pænt, siger »yes ma'am« og »no ma'am«, når nogen spørger om noget. Men det er ikke sådan, jeg rigtigt er. Jeg er vant til at være stærk, at tænke selv, at stole på mine instinkter og min egen dømmekraft.

Da jeg ringede sammen med min mor i går, græd hun. Hun hulkede. Jeg har ikke hørt min mors gråd i flere år. Ikke siden min stedfar døde.

»Hvordan skal du nogensinde komme hjem igen?« spurgte hun.

Jeg kunne mærke de 8000 kilometer imellem os som en lang, trevlet snor – omsider på nippet til at knække. Jeg sagde til hende, at hun ikke skulle bekymre sig. At det hele nok skal løse sig på en eller anden måde.

»Men hvordan kunne det ske?« spurgte hun, lige inden opkaldet blev afbrudt. »Hvordan?!«

Og det er det, jeg ville ønske, jeg kunne forklare, så både hun og alle andre ville forstå det. Det er det, jeg forsøger nu.

Jeg vil ikke lyve: Den dag jeg fløj ind over Miami, vejrede jeg ingen fare. Jeg var spændt. Nærmest euforisk. Endelig stod jeg foran porten til en verden, der var større end den lille vestsjællandske by, jeg er vokset op i.

Hvis du lukker øjnene, kan du sikkert forestille dig det: Sommerflugtene i maven. Flyet, der brummer. Dufften af kaffe i kabinen, mens stewarder og stewardesser skramler rundt med deres små vogne. Fremmede menneskers småsnak på rækkerne foran og bagved. Og så mit ansigt presset mod flyvinduet, mens jeg ser ud over alt det, jeg har drømt om: azurblåt hav, den gyldne kystlinje, bæltet af neongrønne palmer. Og bagved højhusene, store og funklende som diamanter.

Ved siden af mig sidder en ældre, hvidhåret dame. Hun faldt i søvn, straks vi lettede fra JFK, men nu er hun vågen og spørger mig, om jeg rejser alene.

»Du ser så frygtelig ung ud.«

Jeg fortæller hende, at jeg næsten er sytten, og at jeg skal gå i skole og bo hos en amerikansk familie i en lille by ved kysten.

»Oh my!« udbryder hun. »Sikke et eventyr! Sikke et

mod!« Og så ler hun, og jeg ler med, mens jeg tænker: Ja! Sådan bliver det. Et langt eventyr.

»Er du svensk?« spørger hun.

»Jeg er fra Danmark.«

»Åh, ja, nu ser jeg det,« siger hun. »Det røde hår. Vikingeblodet!« Så rynker hun panden. »Hvorfor vil du helt til Florida? Jeg troede, vikinger trivedes bedst i det kolde nord?«

»Faktisk kan vi godt lide at tage ud i verden for at plyndre og dræbe.«

Mit svar får hende til at spærre de små, vandblå øjne op og le højt: »Uha, du er vist en farlig én!«

Over højtaleren meddeler kaptajnen, at vi starter indflyvningen. Han knitrer videre om, at Florida har haft 37 solskinsdage i træk, og i dag er endnu én i rækken. Stewardesserne går gennem flyet og indsamler tomme kaffekopper og slikposer.

»Vær venlig at spænde sikkerhedsbæltet,« siger én af dem og peger mod mit mellemgulv. Jeg klikker bæltet fast. Landingsbanen kommer til syne som en lang, grå tunge i landskabet. Nu sker det. Nu bliver vi slugt.

Så snart jeg træder ud af flyet, begynder den lange vanding mod området med bagagebånd. Der tikker en besked ind fra Benedicte, da jeg tænder min telefon. Benedicte er den dansk-amerikanske kontaktperson for alle udvekslingsstuderende fra Danmark. Første gang, jeg

møde hende, var til infomødet om udveksling i USA. Og så igen under Welcome Campen i New York. Det er hendes job at sikre, at vi alle sammen når godt frem til vores nye familier. Vi er ligesom en flok små, pippende kyllinger, hun fordeler i rede over hele USA, hvilket er det perfekte job for én som Benedicte. Hun er sidst i trediveerne, kortåret, energisk og opfører sig, som om hun er leder af en baseball-camp for forældreløse børn: krammer, hujer og giver os gode råd om livet. Benedicte er en hønemor – i ordets bedste forstand.

Jeg kan ikke lade være med at sammenligne mennesker med dyr. Der findes cirka to millioner dyrearter, så der er nok at vælge imellem. Jeg er for eksempel født som kat – en anelse sky selv over for folk, jeg kender godt. Og lidt for selvstændig til visse menneskers smag. Min mor er en labrador; tillidsfuld frem for alt. Men vi har levet fint sammen alligevel – hund og kat – i seksten år. Min far er en gennemsigtig vandmand i det uendelige ocean. Jeg har aldrig mødt ham, han skred, inden jeg blev født. Min stedfar var en hyæne – men det er en anden historie. Den gemmer vi til senere.

Håber flyvturen gik godt, skriver Benedicte. Din nye familie venter på dig i ankomsthallen som affalt. De har et stort skilt med dit navn på – no worries, I findes nemt hinanden!

Jeg sender Benedicte en thumbs up.

Før jeg rejste, udvekslede jeg et par mails med datteren i værtsfamilien. Hun hedder Rebecca og er på alder med mig. En enkelt gang lykkedes det hende at samle min nye familie til et Skype-møde. De fire medlemmer af the Stoners stimlede sammen foran webcammet og stirrede ind i kamerallinsen med stillestående koncentration, som om de var til fotograf og skulle have taget pasfoto.

Rebecca og hendes mor er begge høje, solbrændte og stærke. De er som to elegante gazeller, én stor og én lidt mindre. Jeg kunne se dem for mig i løb – i sprint. Jeg ville aldrig kunne følge med.

Min nye værtsfar, mr. Stoner, stod med en kasket i hånden, som han brugte til at vifte sig om hovedet med, da sveden begyndte at løbe ned langs tindingerne. Jeg kunne ikke finde ud af, hvilken slags dyr han var. Jeg prøvede ellers at løbe adskillige dyrearter igennem, mens han fortalte, at de havde '85 Fahrenheit' den dag. Var han en gorilla? En løve? Nej. Men han havde en accent, som om han kunne være vokset op i Texas.

Rebecca skrev i én af sine mails, at min værtsfar er parkranger i et naturreservat. Og han ligner virkelig også én, der kan svinge en motorsav uden problemer.

Min nye værtsbror måtte bukke sig lidt for at være med på skærmen. Dengang jeg fandt ud af, at jeg skulle bo sammen med en attenårig amerikansk fyr, der hed Jamie, så jeg straks en dum, men velbygget footballplayer for mig. Eller måske en surfertype med solbleget hår og

gnistrende blå øjne. Men den virkelige Jamie var mørk-håret og ranglet, næsten mager, og hans frisure var en rodebutik – ikke på den fede måde, bare som hår, ingen har gidet sætte. Han var en panter. Der var ingen tvivl. Men en helt særlig slags: bleg som en fiskebug, hvilket alligevel må kræve temmelig mange timers 'hide and seek' med solen, når man bor i the Sunshine State.

Den dag så jeg for første gang ind i Jamies øjne. De var mørke og lidt sørgmodige, men også noget andet. Noget, jeg dengang ikke kunne sætte ord på. At møde dét blik var som at blive hypnotiseret til at gøre noget meget farligt. Som at stå på en bro og stirre ned i en vild flod, der fosser af sted dybt under dig, og så pludselig få lyst til at kaste dig ned i den. På hovedet. Ingen redningsvest. Men før vi nåede at sige noget til hinanden, gled han ud af kammeriets vinkel og forsvandt, som om han ikke kunne komme hurtigt nok væk.

Jeg får fat i min rullekuffert ved et af de mange bagagebånd. Der er et mylder af mennesker, men modsat i New York, hvor alle har travlt og er lækkert klædt på, er der en anden afslappethed over både tøj og tempo her. De fleste dasker af sted i shorts og klipklappere, som om de lige er kommet fra ferie. Selv stemmen i højtaleren lyder doven og henslængt, mens den runger sit: »Last call for mr. og mrs. Wilson attending flight 705 for Hawaii.«

Da jeg forlader bagageområdet, passerer tolden og

går ud af de store glassdøre, får jeg straks øje på skiltet med mit navn på. Rebecca og min værtsmor holder det imellem sig. Skiltet hopper ivrigt op og ned og fra side til side, som om de var et par gadesælgere eller cheerleaders. Et øjeblik bliver jeg nærmest svimmel af at se på de dansende bogstaver, der former mit navn sammen med ordene:

WELCOME WILMA – OUR NEW DAUGHTER & SISTER!

Rebecca ser sporty ud i kridhvide sneakers og lyserød 'Go Girls!' - T-shirt, der er stoppet ned i kanten på en denimmederdel. Mrs. Stoner er iført en hvid ærmeløs kjole, der ser både praktisk og smart ud. Over for dem føler jeg mig nusset og beskidt i mine afklippede cowboyshorts og en T-shirt, der stinker efter de mange timers rejse. Mit filtrede hår er samlet i en knude, alligevel kan jeg mærke sveden drive ned langs nakken, mens jeg kører min rullekuffert hen mod dem.

»Hej nye søster!« Rebecca krammer mig intenst, som om hun er fast besluttet på at ignorere det faktum, at vi er totalt fremmede. Og at jeg stinker.

»Og så vil din nye mor også gerne have lov at give dig et knus,« siger mrs. Stoner. »Og du kalder mig bare Mariann.«

»Mariann,« gentager jeg, mens vi krammer, et hurtigt, høfligt kram. De udsender begge to en ren, mild duft af kokos.

»Min mand er på job, så han møder du først derhjemme,« fortæller Mariann.

»Og Jamie – han er her bare ikke,« siger Rebecca. »Ingen ved hvorfor.«

»Såh. Det ved vi godt. Jamie er til drama,« retter Mariann. Rebecca laver øjne til mig.

»Du skal også nok få nogle spændende aktiviteter efter skole,« fortætter Mariann. »Der er jo både cheerleading og volleyball og atletik ... og skak.«

»Skak? Mor, stop,« siger Rebecca.

»Jamen så debatklub.«

»Mor, bare hold op, og lad Wilma vælge selv.«

»Debatklub lyder da meget godt,« siger jeg.

Mariann ler og niver Rebecca i taljen. »Se selv, min skat, din mor ved, hvad hun taler om.«

Lige før vi når udgangen, passerer vi en Kentucky Fried Chicken. Friturelugten bølgner ud derfra, og Mariann stopper op og lægger en hånd på min skulder.

»Er du sulten, Wilma?«

»Nej tak. Jeg spiste på flyet.« Efter et øjeblik tøven tilføjer jeg: »Jeg er heller ikke så meget til kød.«

»Du er ikke så meget til kød?« Hun blinker forvirret med øjnene.

»Jeg prøver faktisk at undgå det.«

»Altså, du er vegetar?«

»Det kan man måske godt sige.«

»Det synes jeg ikke, der stod i dine papirer?!« Ma-

riann virker nærmest oprevet, hvilket helt ærligt er en overreaktion. Det er jo bare mad – uden kød.

Vi fortsætter ud på parkeringspladsen, hvor luften rammer os i hovedet som et varmt pust fra en hårtørrer. Himlen er knaldblå, og jeg ser op, mens jeg trækker store mundfulde af den tørre, hede luft ind, sluger den, som om den er gratis milkshake. Vi sætter os ind i Marianns stationcar og forlader lufthavnsområdet. Jeg sidder på bagsædet med Rebecca. Vi udveksler telefonnumre, og hun begynder straks at sende mig små beskeder, selv om vi sidder lige ved siden af hinanden:

Dit hår er virkelig rødt!

Jeg kan godt lide din accent.

Var der nogle lækre fyre i New York?

Jeg læser dem uden at svare. Hun griner og sender mig hemmelighedsfulde øjne, så jeg bliver i tvivl om, om hun virkelig *er* sådan, eller om det bare er en joke. Mariann tænder airconditionen for fuld knald og begynder at udspørge mig om min rejse. Jeg fortæller om dagene i Welcome Campen. Så spørger hun, om jeg fik shoppet noget lækkert i New York.

»Nej. Men jeg shopper alligevel aldrig.«

»Hvorfor ikke?« bryder Rebecca ind.

»Tøj har aldrig interesseret mig.«

Rebeccas blik glider over min krop, inspicerer T-shirtten og de trevlede shorts. Så ser hun op, møder mit blik og skynder sig at smile.

»Har du fortalt din mor, at du er landet?« Mariann ser på mig i bakspejlet.

»Ikke endnu.«

»Wilma,« siger hun med let bebrejdelse i stemmen.

»Godt nok er vi din familie herovre, men vi vil ikke gøre din mor hjemme i Danmark nervøs, vil vi vel?«

»Selvfølgelig ikke,« siger jeg og går i gang med at sende min mor en besked. Vi har ellers aftalt at prøve at lade være at have for meget kontakt. Det er ligesom en del af ideen med mit år i USA: Jeg skal stå på egne ben. *Hun* skal stå på egne ben. Vi har endda sagt det højt som en aftale: Vi skal lære ikke hele tiden at bekymre os for hinanden.

Køreturen tager over to timer, og jeg må have blundet, for jeg vågner ved, at Rebecca giver mig et puf og siger: »Så er vi her!« mens hun peger ud ad vinduet.

Jeg retter mig op og når lige akkurat at se, at vi passerer byskiltet til Neptune Beach. Først er der bare marker, gule og kornfede, der strækker sig uendeligt mod horisonten. Lidt efter krydser vi jernbanen ved en overskæring med blinklys, og så kører vi ind i et nydeligt kvarter. På fortovene ser man kondiløbere, hundeluftere og børn i selskab med forældre eller barnepigier.

Det ser ud præcis som i kataloget, jeg sad og gennembladede sidste sommer, dengang vi skulle beslutte os for, hvilken stat og hvilket område der skulle på øn-

skelisten. 'Dér,' sagde jeg til min mor og plantede fingeren midt på siden.

Hun kiggede længe på billederne og teksten med alt det, de lovede, under overskriften 'Floridas gyldne kyst': Sandstrande, der strækker sig over 1200 kilometer. En gennemsnitstemperatur på 26 grader. Gode skoler, vennskaber for livet, storslåede naturparker, rigt dyreliv, familier med økonomisk og socialt overskud. Med andre ord: Optimale betingelser for et lykkeligt liv.

'Er du sikker på, du ikke hellere vil noget mere politisk?' spurgte min mor og foreslog igen Washington. Jeg kunne se noget lidt sårbart i hendes blik. Et stik af ærgrelse eller sorg over, at jeg i Florida ville få alt det, hun ikke har kunnet give mig. 'Ja,' sagde jeg. 'Jeg er helt sikker.'

Familien Stoners hus ligger på Oak Street. På en måde synes jeg allerede, jeg kender kvarteret. Jeg har været her mange gange før med den lille gule mand fra Google Street View. På begge sider af vejen breder store villaer sig i et og to plan, alle sammen med græsplæner så saftigt grønne, at man skulle tro, farven var sprøjet på. Flere af dem har det amerikanske flag hængende ud fra tagskægget.

»Velkommen hjem, Wilma,« siger Mariann, idet vi svinger op i indkørslen til den store, hvide villa.

Da jeg sad bag computeren, føltes det ret meget som

at bevæge sig rundt i en steril filmkulisse. At opleve det i virkeligheden er helt anderledes: Jeg står ud af bilen og misser med øjnene mod den skarpe sol. En lun vind kærtegner mine bare arme. Luften dufter af nyslået græs. Og på husets veranda står en gyngesofa, der bevæger sig svagt i vinden og knirker. Jeg kan se mig selv ligge i den, mens jeg drikker en dåse Pepsi og vipper med fødderne. På plænen kører en sprinkler og afgiver en *tyuk-tyuk*-lyd, mens den spreder et regnbufarvet lys med vandråberne. Der holder allerede én bil i indkørslen. En stor, sort Land Rover med påskriften: WILD COW ISLAND - PARK RANGER. Muddret sidder i kager op ad dækkene. Den er det eneste beskidte i hele kvarteret.

»Far er hjemmel« udbryder Rebecca og stryger op til hoveddøren og ind i huset. Mariann og jeg hjælpes ad med taske og rullekuffert. Hun sender mig et smil, mens vi går op ad de få trin til verandaen.

»Jeg håber sådan, du får en god indflydelse på Rebecca,« siger hun, tøver så et øjeblik, før hun tilføjer:

»Faktisk på os alle sammen.«

Jeg har aldrig glemt det blik, Mariann sendte mig, mens hun sagde de ord. Hun så på mig, som om jeg var en kur imod en uhelbredelig sygdom. Og lige dér mærkede jeg det for første gang: et stik af uro. En fornemmelse af, at noget måske ikke var helt så smukt som på glansbillederne i kataloget.

Gangen ned mod stuen er fyldt med indrammede familiefotos. Alle ansigterne stirrer på mig fra væggene, mens jeg går forbi. Rebecca og Jamie som børn og bawber med skaldede hoveder og manglende fortænder. Mr. og mrs. Stoners bryllupsbillede. De ser ikke ud til at være meget ældre end tyve år, dengang de sagde ja til hinanden. Bare et par highschool-sweethearts stadsat ud i fint tøj. Der er også nogle ældre fotos af mr. Stoner i fuld football-mundering – iført enorme skulderbeskyttere, hjelm og med det ene knæ hvilende i den grønne bane. Ved siden af et foto af en meget ung Mariann iført tiara og en stor, lilla marengskjole. Ned over brystet hænger et blåt bånd med påskriften: 'HOMECOMING QUEEN'.

Mariann følger mit blik og ler lidt akavet: »Ja, ja, det var dengang!«

I stuen sidder Rebecca på armlænet af en lænestol med ansigtet vendt væk fra os. Jeg kan se min værtsfar bag hende. Han har kasket på, og jeg får et glimt af de stærke overarme, idet han klapper Rebecca på låret som for at sige: 'Tak for snakken, kiddo.' Så rejser han sig og går mig i møde.

Jeg bemærker straks en særlig lugt omkring ham. Den er meget diskret, næsten ikke til stede, men den er der. Sved og noget andet, noget krydret og lidt skarpt. Jeg har stadig ikke regnet ud, hvilket dyr han er. Det begynder at nage mig.

»Velkommen til familien, Wilma.«

»Tak.«

Jeg rækker hånden frem, mens der stadig er et par meter mellem os. Jeg bryder mig ikke om at kramme fremmede mænd, og jeg vil gerne sikre mig mod, at mr. Stoner gør forsøget. Han ser et øjeblik lidt forbavset på min hånd, så tager han den.

»Du kan kalde mig Joseph,« siger han. »Eller bare Joe, hvis du synes.«

»Okay, Joe,« siger jeg, hvilket får ham til at smile.

Mariann stiller sig på tæer og giver sin mand et hurtigt kys på kinden. »Hvor har du gjort af Jamie?«

»Han er ikke kommet hjem endnu.«

De udveksler et blik, der virker længere end nødvendigt.

»Nå. Jamen han kommer nok snart!«

Det føles ret meget som noget, Mariann udelukkende siger til ære for mig. Så foreslår hun, at hun giver mig en rundvisning i haven og huset, og bagefter kan vi gå i køkkenet og lave aftensmad. Rebecca forsvinder ovenpå, da Mariann begynder at vise mig rundt. Vi begynder ude i baghaven, som er afskærmet af et højt, hvidt stakit hele vejen rundt om pool, grillstation og fliseterrasse.

»Rebecca og jeg starter alle morgener med en svømmetur,« siger hun. »Du er velkommen til at deltage, vi mødes i poolen halv syv.«

»Jeg kan nok bedre lide at sove længe.«

Mariann ler. »Du er ærlig, det kan jeg godt lide!«

Vi går tilbage til huset. I underetagen ligger stuen, køkkenet og et toilet. Fra gangen fører en dør direkte ud i en stor garage, Mariann siger, Joseph bruger som værksted. Hun åbner kun døren halvt. Der er mørkt, men jeg kan alligevel se omridset af nogle reoler og lugte noget skarpt, salmiakspiritus, måske. Idet hun tænder for lyskontakten, og rummet bliver synligt, går der et sus gennem min krop. Oppe i loftet hænger fire kraftige sølvkroge og glinser, og nedenunder er der en stor, firkantet rist. Langs den ene af væggene, hvor der ikke er reoler, står et aflangt bord med nogle mørke, ujævne planager: blod.

Det her er ikke et værksted.

Det her er et slagtehus.

Jeg kan mærke, hvordan Mariann følger mit blik.

»Indimellem går Joseph på jagt ...« siger hun tvænde. »Men det er ikke noget, der sker særlig tit.«

Ovenpå viser hun mig et stort badeværelse med karbad og lyserøde klinker samt fire værelser, der ligger dør om dør på én lang gang: Først åbner hun ind til Jamies værelse, så Rebecca's, så mit – gæsteværelset. Den sidste dør åbner hun ikke, trommer bare på træet med fingerneglene og smiler: »Her sover Joseph og jeg.«

Klokken halv seks går vi i gang med maden. Egentlig føler jeg mig helt most og ville allerhelst sove og være alene et par timer for at fordøje alle de nye indtryk. Men på trods af al den snak om familie ved jeg godt, jeg sta-

dig bare er en gæst. Og gæster forventes at opføre sig på en særlig måde. I det mindste indtil vi har lært hinanden bedre at kende.

Vi laver en ret, Mariann kalder 'buffalo chicken'. Retten består af kyllingevinger vendt i smeltet smør og cayennepeber, dertil blue-cheese-dip og moste kartofler med cheddar.

»Vi har da også majs og agurker,« siger Mariann. »Og ... øhm, blomkål.« Hun virker lidt forvirret, mens hun graver ting frem fra køleskabet. »Det havde jo været rart at vide på forhånd, at du ikke spiser kød, så vi havde et alternativ i huset.«

»I skal endelig ikke tænke på at lave specialmad,« siger jeg hurtigt. »Jeg spiser alt – undtagen kød.«

»Ja, men vi vil jo gerne gøre det så godt for dig som muligt. Og nu er det endda din velkomstmiddag.« Mariann lyder klagende, og jeg forstår hende godt. Det var præcis derfor, jeg undlod at udfylde feltet 'særlige kost-hensyn' i spørgeskemaet fra bureauet. Man kunne både vælge 'kosher, vegetar, halal, glutenallergiker, laktoseintolerant'. Men det virkede alt sammen som noget, man kunne risikere at blive valgt fra på, fordi det var for besværligt. Og jeg ville vælges.

Vi sætter os til bords klokken halv syv. Joseph sidder for bordenden, jeg sidder ved siden af Rebecca, men pladsen over for mig, den ved siden af Mariann, står tom. Jamies plads. Det er Rebecca, der har dækket bord, og

hun har sat en tallerken, men intet vandglas og intet bestik, som om hun har lavet en lille demonstration over det latterlige i at dække bord til nogen, der alligevel ikke har tænkt sig at dukke op.

»Her i huset beder vi bordbøn, før vi spiser,« fortæller Mariann. »Gør I også det hjemme hos dig og din mor?«

»Nej.«

»Du skal nok lære det med tiden. Vi skiftes altid til at fremsige tak, og i dag er det Rebeccas tur. Rebecca?«

De bøjer alle tre hovederne, så hagen næsten rammer brystet. Derpå folder de hænderne og placerer dem foran sig på bordet. Jeg bøjer også hovedet, men jeg kan ikke få mig selv til at folde hænderne og takke en eller anden gud, jeg ikke tror på. Til infomødet forberedte de os godt nok på, at stort set alle familierne var kristne og aktive i kirken, men at høre det beskrevet er én ting, at se det udspille sig lige oven i ens middagsmad er bare lidt en anden.

Rebecca begynder at messe: »Bless us Lord and these, Thy gifts which we are about to receive, through Thy bounty, Through Christ our Lord we pray. Amen.«

»Amen,« siger Mariann og Joseph i kor. Rebecca ser på mig, stadig med sit hoved bøjet. Så sparker hun mig under bordet.

»Amen,« siger jeg hurtigt.

Alle ser op igen. Mariann beder mig om at tage for mig. Den bagte kartoffelmos og grøntsagerne smager godt. Der er også hvidløgssauce med smør, der driver

ned ad fingrene, mens man spiser det. De andre gnaver løs i kyllingevingerne. Jeg havde næsten glemt den; den dér lyd af kød, der bliver flået af knogler. Lidt den samme lyd som, når man fjerner et gammelt plaster fra et sår, og det hænger fast i huden.

»Det er virkelig surt, at du ikke spiser kød,« siger Rebecca. Hun holder om et stykke kylling med begge hænder, mens lillefingrene stritter ud i luften. »Mor laver den bedste buffalo chicken i verden. Er du sikker på, du ikke skal smage? Bare et lille stykke?« Hun sender mig et smil og bider så en stor luns af kyllingen.

»Rebecca,« siger Mariann. »Wilma har truffet et valg, og det respekterer vi selvfølgelig.«

Jeg lægger mærke til, at hun og Joseph udveksler et hurtigt blik.

»Du spiser ikke kød?« siger han på en måde, så jeg er sikker på, at Mariann allerede har klaget til ham over det.

Jeg ryster på hovedet, mens jeg synker en klump kartoffelmos.

»Hvordan kan det være?«

»Min mor er dyrlæge. Det har nok haft en betydning.«

»Så I er begge to vegetarianer? Både dig og din mor?« Han smider en afgnavet knogle oven i bunken på sin tallerken. Det giver en hul lyd, da kyllingebeinet rammer alle de andre.

»Jeg tænker egentlig ikke på det som at være vege-

tar,« siger jeg. »Vi undgår bare kød. Det føles ret naturligt. Man kan spise så meget andet.«

»Er det en kvindeting?« Han smiler. »I er sammen om at holde den slanke linje?«

»Nej,« siger jeg. »Det handler slet ikke om dét.«

»Hvad handler det så om?«

»Det er faktisk en ideologi.«

»En ideologi ligefrem?«

»Ja ...« Jeg tøver. Joseph bemærker det og gør en opmuntrende bevægelse med sin gaffel i luften. »Du skal endelig ikke holde dig tilbage, fortæl os om din ... ideologi.«

»Det er noget etisk og moralsk,« siger jeg. »Dyr slår ikke mig ihjel. Så jeg slår ikke dem ihjel.«

»Men det gør de jo,« siger Joseph. »Hvis du ikke var beskyttet af mure og vægge, så slog de dig ihjel. Det er dyrenes instinkt.«

Mit hjerte begynder at banke en smule hurtigere. Jeg har ikke lyst til at skulle ud i den her diskussion og slet ikke på den allerførste aften. Men jeg kan heller ikke lade ham få ret.

»Det er jo ikke en kos instinkt at slå nogen ihjel,« siger jeg. »Eller en kyllings.«

Det sidste, jeg siger, får Rebecca til at stivne i sin tyggebevægelse og stirre på mig.

Jeg burde nok holde mund, men nu har jeg fået talt mig varm: »Dyr kan føle frygt og smerte, præcis ligesom

mennesker kan. Og det synes jeg bare er forkert: at spise nogen, der kan føle det samme som mig.»

»Aha.« Joseph tager en ny kyllingevinge fra fadet og trygger i et halvt minuts tid, før han tilsyneladende har fundet sit comeback: »Ja, jeg kan godt fornemme, at du synes, mennesket er skurken her.«

»Hvem skulle ellers være skurken?« spørger jeg. »Mennesker er skyld i drab, racisme, kapitalisme og global opvarmning. Dyrene er her bare. Dyrene var her først.«

»Den holdning kan man vist kun have, når man er seksten,« siger han, og nu er der noget skarpt i hans stemme. Ikke meget, bare en knivspids.

»Som du nok kan høre, tænker Wilma på at joine debatklubben,« siger Mariann og ler, tydeligvis familiens udglatter.

»Ja, vi har vist fået os en rigtig lille debattør i huset.«

Joseph smiler til mig.

Jeg smiler tilbage. Lader ham få det sidste ord.

Mænd, der taber ansigt, er farlige.

Da vi er færdige med maden, hjælpes Mariann, Rebecca og jeg ad med at tage af bordet. Joseph sætter sig over i en lænestol, tænder for sporten på tv'et og skruer helt op for lyden. Vi drak alle sammen iste til maden, men nu henter Mariann en øl i køleskabet, hælder den op i et stort glas og driver omhyggeligt skummet af med en paletkniv. Så går hun ind og serverer den for ham

på en lille bakke sammen med en skål nødder. Han ser ikke på Mariann, da hun sætter bakkene, han siger heller ikke tak, tager bare glasset op til munden og drikker en stor slurk af øllen.

»Jeg ved godt, det allerede har været en lang dag med mange nye indtryk,« siger Mariann, da hun vender tilbage til køkkenet. »Men jeg vil gerne lige ride et par husegler op, Wilma.«

»Som gælder for alle, undtagen Jamie,« siger Rebecca, før hun går i gang med at skylle tallerkener af.

»Som gælder for alle, også Jamie,« siger Mariann. Så vender hun sig mod mig. »Godt, hør her.« Hun holder hånden i vejret, og for hver ny regel begynder hun at stritte med en finger: »Ingen cigaretter *overhovedet*. Ingen øl og spiritus *overhovedet*. Ingen pot *overhovedet*. Ingen natlige udflugter *overhovedet*. Ingen drenge på værelset ...« Nu er alle fem fingre strakt. »*Medmindre* det er aftalt med os, at du får besøg af en ven.«

»En ven,« efteraber Rebecca.

»Got it,« siger jeg. Alle de regler, som Mariann renser op, skulle jeg allerede skrive under på, dengang jeg var i Danmark. Plus nogle ekstra: Jeg må ikke køre bil, må ikke have sex eller overnatte hos nogen, som mine værtsforældre ikke har godkendt. Jeg må heller ikke snyde til tests i skolen eller lyve om, hvor jeg er. Hvis jeg overtræder bare én af reglerne, kan jeg risikere at blive sendt hjem. Men jeg forestiller mig egentlig, at det foregår lidt mere som i amerikanske film: Alle ry-

ger, knalder og køber øl på fake ID. Det handler bare om ikke at blive fanget.

»Mor er superdetektiv,« siger Rebecca, som om hun har læst mine tanker. »Så du kan godt glemme alt om at have små hemmeligheder.«

»Det handler ikke om, at man ikke må have noget for sig selv,« siger Mariann. »Selvfølgelig må man det. Det handler om, at så længe du bor under vores tag, er du vores ansvar.« Hun tilføjer med et lille smil: »Og *dét*, unge dame, er *ikke* til debat.«

Rebecca og jeg går ovenpå. Væggene på mit nye værelse har en støvet rosa farve, der får mig til at tænke på gamle sommerhuse. Sengen er smal, dynen vipper lidt ud over. Den er virkelig kun lavet til én person, den er næsten udformet som en sikring mod, at to mennesker nogen sinde skulle finde på at lægge sig i den på samme tid.

»Hvornår kommer Jamie hjem?« spørger jeg og stiller mig ved det åbne vindue, der vender ud mod gaden. Gardinet blaffer i den lette brise, og der går pludselig en risten igennem mig.

»God knows.« Rebecca lader sig dumpe ned på min seng med et suk. »Han hænger hele tiden oppe ved Wonderland med de andre pothoveder fra skolen.«

»Wonderwood?« gentager jeg og smager på ordet. »Det lyder magisk.«

»Tro mig, der er ikke noget magisk over det sted. Det er en gammel, ulækker camp med nogle shelters,

der ikke længere bliver brugt. Folk kører kun derop for at tage stoffer og have sex.«

»Har du selv været der?«

»Nej, jeg ved bare, det altid er dér, min bror tager op med sine tabervenner. Det ligger i et skovområde lige op ad Wild Cow Island, meget tæt på hvor far arbejder. Jeg har hørt ham sige til mor, at han har set Jamies bil deroppe flere gange. De må ikke hænge ud der, det er dårligt for dyrene i reservatet med al den larm.«

»Får han så ballade, når han kommer hjem?«

»Næ. De siger, der gælder de samme regler for os, men det passer ikke. Jeg får altid voldtægtsstatistikkerne remset op, inden jeg går nogen steder. Jamie får bare at vide, at han for guds skyld ikke må gøre en pige gravid.«

»Wow!« siger jeg. »Det er jo sygt?!«

»Ja. Og totalt unødvendigt. Ingen gider knalde så-dan en weirdo uden halvtreds lag gummi.«

Nu kigger hun rundt på de tomme vægge. »Hvad synes du om værelset?«

»Det er fint nok.«

»Det er da røvsygt!«

»Ja, okay, røvsygt,« siger jeg, og så griner vi.

»Du skal også lige vide én ting,« siger hun. »Det er umuligt at have gæster eller snige sig ud om natten fra det her værelse. De hører alt.« Hun banker på væggen med en kno. »Jeg skulle engang have besøg, ikke? Af en fyr, som – det er også lige meget, men han kravlede op via tagrenden, ikke? Op på taget for at komme hen til mit

vindue. Men så hørte far noget og troede, det var en tyv. Eller en morder. « Hun holder en superdramatisk pause.

»Hvad skete der så?« spørger jeg. »Smed din far fyren ud?«

»Åh, du er sød,« siger hun. »Nej, han hentede sin pistol og sin taser. Og så kravlede han selv ud på taget. Hen til den her fyr, som stod og rodede ved mit vindue, mens han –«

»Pistol?« afbryder jeg. »Hentede han en pistol? Og en taser? Har I bare sådan noget liggende i huset?«

»Selvfølgelig.«

Jeg ved godt, lovgivningen er sådan, at alle lovlydige amerikanske borgere kan anskaffe sig en våbentilladelse og et våben, men jeg troede ærligt talt, det mest foregik i storbyer plaget af kriminalitet. Ikke her i en fredelig, lille kystby. Og tanken om, at det hus, jeg skal tilbringe de næste ti måneder i, indeholder noget, der kan dræbe, giver mig en mærkelig svag fornemmelse i hele kroppen.

»Nå, men han giver fyren stød, ikke?« fortsætter Rebecca. »Så han falder ned fra taget. Og så råber han til min mor, at hun skal ringe til politiet, og imens kravler han ned til fyren og sætter pistolen til hans hoved og siger, at han skal ligge *hel* stille, til politiet er her. Jeg måtte løbe ned og forklare far det hele, og så fik jeg situarrest i to måneder. « Hun slår hænderne for øjnene med et klask. »Oh my God, det var så pinligt. Alle på skolen vidste det!«

»Taler man normalt ikke lige med folk, før man giver dem stød?«

»Ikke hvis de er voldtægtsmænd eller mordere.« Hun griner. »Nå, men det var også bare en advarsel. Lad være at få fremmede drenge til at kravle på taget for dig om natten. Just don't.«

»Jeg ville invitere dem ind ad hoveddøren,« siger jeg. »Ja, klart du ville!« Rebecca sender mig et luftkys, før hun forsvinder i døråbningen.

Da hun er væk, går jeg hen til vinduet for at lukke det til. På den anden side af vejen får jeg øje på genboen, der står på sin veranda og ryger. Han er kæmpestor og iført blå overalls. Hans blik er fikseret på en schæfer, der spæner rundt på plænen. Der er et eller andet underligt med hunden; den laver nogle sære spiæt, som om den har lopper, og det klør et sted, den ikke kan nå.

I det samme kører en gammel, mørkerød Toyota skævt op i indkørslen og parkerer meget tæt på Josephs Land Rover. Det er Jamie. Han står ud af bilen. Håret skinner i månelys; blankt og sort som panterpels. Nu kigger han op, og vi får øjenkontakt.

»Hey.« Han løfter to fingre og gør en follet honnør. »Hej.« Jeg kan ikke lade være at smile, mens jeg forestiller mig, hvordan jeg må se ud nedefra; med det lange, røde hår hængende ud som Rapunzel.

Han forsvinder ind ad hoveddøren, og den smækker højt bag ham. Lidt efter lyder der ophidsede stemmer

fra gangen. Jeg går hen til døren og åbner den på klem. Jamie står et par trappetrin nede. Mariann står øverst med armene foldet over brystet i sin hvide satinpjamas.

»Vi vil ikke have, at du kører derop med de mennesker. Vi vil simpelthen ikke have det!«

»Det gjorde jeg heller ikke.«

»Lad være at lyve for mig. Jeg kan jo lugte det på dig! Bål og ... og jeg ved ikke hvad!«

Han tager et trin op og forsøger at presse sig forbi Mariann.

»Jamie!« siger hun, på én gang skarpt og ulukkeligt.

»Nigh, mom.« Han maser sig forbi hende. Hun bliver stående. Så vender hun sig pludselig mod min dør med et ryk. Jeg flytter mig fra åbningen, håber ikke, hun nåede at se mig.

Det var min første nat i familien Stoners hus. Jeg lå og lyttede intenst, som man altid gør, når man er et fremmed sted. Men der var stille bortset fra cikadernes drømmelarm, der trængte ind gennem vinduet. Og selv de blev tavse, da det sidste af dagslyset blev slugt. Det var en tung og unaturlig stilhed, som om nogen havde bredt den ud over huset som et tæppe, der skulle kvæle al lyd. Lidt efter hørte jeg alligevel noget: en dyb, frygtelig klagen fra træværket, som om nogen vred en kniv i husets mave, og det led i mørket. Genboens hund begyndte at gø. Dens glammen var høj og advarende. Pludselig pøb den og stoppede helt. Jeg satte mig op. Jeg stirrede ud i mørket og lyt-

tede. Jeg blev opfyldt af en helt forkert fornemmelse. Den hamrede løs indeni. Men på det tidspunkt var det stadig skjult for mig, præcis hvad det var, min sjette sans søgte at fortælle mig.